

Canım Babam

– harikaufuk · 18 Haziran 2017

CANIM BABAM

“Baba” sözünün çağrışımı herkeste aynı mıdır bilemem ama bendeki anlamı dürüstlük, adalet, sevgi ve saygı demektir. Bu söz bende hep güven hissi uyandırır ve hiçbir zaman korkuyu çağırıştırılmaz. “Baba” denilince içimi bir sıcaklık sarar. Ölümünden sonra ise bu hislerime bir yenisi eklendi: özlem... Yanı sıra ince bir sızı, için için kanama...

O; daima doğruları konuşurdu, açık sözlüydü. Bazen karşısındakini şaşırtacak kadar gerçekçi, ne diyecekse düpedüz söyleyen, kimsenin önünde eğilmeyen, alını açık, başı dik bir adamdı babam... Adamdı, adam gibi adam...

Çok sevdiğim ve çok beğendiğim şairlerden biridir Can Yücel... “Ben Hayatta En Çok Babamı Sevdim” diyor bir şiirinde. İşte ben de hayatta en çok babasını sevenlerdenim. Nasıl sevmem ki babamı? Atatürk, vatan, millet sevdalısı; merhametli; ilkeli; aydın bir kişiydi. Sulu göz biri değildi ama milli maçları kazandığımızda bayrağımız göndere çekilirken hüngür hüngür ağlardı. İstiklâl Marşımız okunurken tüyleri diken diken olurdu. Vatan, millet, Atatürk sevgimi ondan aldım. O zamanlar tanıdıklarımızın ve konu komşunun evlerinin duvarlarında aile fotoğrafları asılı olurdu, bizim duvarlarımızda ise çerçevelenmiş kocaman Atatürk fotoğrafları asılıydı her zaman...

Atatürk 1933’ün Ocak ayında Adana’ya gelmiş. O zamanlar babam küçücük bir çocukmuş. Babaannem babamı alarak şimdiki Adana Kültür Merkezi’nin yanındaki Ulus Parkına gitmiş. Ulus Parkı’nda Atatürk’ün onu sevip başını okşadığını gururla anlatırdı.

Okumayı severdi. Ülke gündemini sıkı sıkıya takip ederdi. İki aylık, biri haftalık olmak üzere üç dergiye ve günlük üç gazeteye aboneydi. Gazetelerden biri mutlaka Hürriyet idi. Diğerleri dönem dönem değişti. Çocukluğumda Akşam gazetesi girerdi eve. Babam iş çıkışı alırdı Akşam’ı... Ben de akşam satılan bir gazete olduğunu sanırdım çocuk aklımla... Sonra Milliyet, Sabah gazeteleri... Tarih Dergisi aylıktı, diğer dergi de sanırım Türk Dili idi. Hayat Mecmuası ise haftalıktı. O zamanlar Hayat Mecmuasının orta sayfasında çok güzel resimler, Atatürk fotoğrafları olurdu. Annem; hemen o gün orta sayfadaki Atatürk resmini çerçeveletir, duvara asardı.

Bizler için de sinema, müzik, magazin dergileri alınırdı. Ses, Hey dergileri vardı o zamanlar... İçeriği dolu doluydu. Sanatçılarla yapılan röportajlar renkli fotoğraflarıyla yer alırdı bu dergilerde... Babam, bunları hiç okumazdı. Bizim okumamıza da karışmazdı. Hiçbir konuda baskı kurmadı üzerimizde ama

ona saygımız sonsuzdu. “İnsan sevdiğinden korkar, korktuğunu asla sevemez.”

Babamla yüzgöz olmadık hiç... Bazen yeni bir giysi alırdım, babama sorardım: “Nasıl baba, beğendin mi?” diye. O, göz ucuyla bakardı ve her seferinde şu soruyu sorardı: “Sen beğendin mi?” Ben de: “Evet, çok beğenerek aldım.” derdim. “O halde dünya beğenmese aldırılmamasın.” derdi. O zamanlar sanki babam benimle, giysilerimle ilgilenmiyormuş gibi gelirdi bana ama zaman geçtikçe onun bana vermek istediği mesajı kavradım. Bana fikrimin önemli olduğunu, başkalarının fikirleriyle hareket etmemem gerektiğini öğretmiş oldu. Tevfik Fikret’in “Hak bellediğin yola yalnız gideceksin.” sözü rehberim oldu. Sürü psikolojisinden uzaklaşmayı böylece öğrendim.

Annem çok güzel dikiş dikerdi. Bizlere şık giysiler dikmek en büyük merakıydı. Annem için de “Burda” Mecmuası alınırdı. İçinde çok güzel giysi modelleri ve paftalar vardı. Onları uygulayarak bizlere diktiği giysilere herkes hayran olurdu. Genç kızlığa ilk adım attığımız sıralarda mini etek çıkmıştı. Daha doğrusu biz çocuktuk, zaten kısa elbiseler giyiyorduk. Çocukluktan çıkarken de kısa giymeye devam ettik. Babam, anneme “Elbise dikersen eteklerini çok kısa yapma.” demiş. Bu sözü asla yüzümüze söylemedi. Ablamla ben anneme yeni diktiği eteklerimizin boylarını biraz daha kısaltmasını rica etmiştik. “Olmaz, babanız çok kısa olmamasını söyledi.” dediğinde ikimiz de sesimizi çıkarmamıştık.

Babalar Günü’nde hediye istemezdi. Annemin baskısıyla kabul ederdi hediyeleri... Oysa Anneler Günü geldiğinde annemize hediye alacağımızı ama biriktirdiklerimizin yetmediğini söylediğimizde seve seve paramızın üstünü tamamlardı. Hayatı boyunca Anneler Günü’ne çok önemsemi ama Babalar Günü’ne çok sıcak bakmadı. Belki de dar bütçelerimizle kendimizi zorlamamamızı istiyordu. Ben genellikle terlik alırdım. Her yaz rahatça giyeceği Ceyo marka terliklerden... Rengi de gri veya kirli beyaz olurdu çoğunlukla...

Sigara içmek onun en kötü alışkanlığıydı. Çocuk yaşlarda başladığı ve günde üç paket içtiği sigarayı ölümünden birkaç yıl önce güçlükle bırakmıştı. Oysa doktorlar “Sigarayı bırakmalısın.” dediklerinde hiç de aldırılmamıştı, aynı hızla içmeye devam etmişti. Doktora dedim ki: “Bak doktor, öleceğimi bilsem bırakmam bunu...” diye anlatıyordu. Doktor, akciğer kanseri olduğunu söylediğinde sigara içmeye devam etmişti. Daha sonra annemin ve bizlerin ısrarıyla bu kötü alışkanlığını bırakmaya mecbur kalmıştı. Zaten hastalık ilerledikçe sigaradan bir nefes çekecek gücü bile kalmamıştı ki... 31 Aralık’ta hastalığı iyice ağırlaşmıştı. Annem hepimizi baba evimize çağırdı. Akşama doğru: “Siz gidin evlerinize, yeni yılı çocuklarınızla kutlayın.” diyerek evimize yolladı. Bizler diken üstündeydik. Her an kara bir haber gelebilir endişesiyle rahat uyuyamıyorduk. Ancak elimizden gelen bir şey de yoktu. Sadece dua ediyorduk.

Bu arada hepimiz çalışan insanlardık. Çocuklarım küçüklerdi, bakıcı sorunu yaşıyordum. Adana Kız Lisesinde edebiyat öğretmeni idim, öğlenci idim. O hafta yazılı haftamdı. Cuma gününden pazartesi yapacağım sınavlar için yazılı sorularımı hazırlamıştım ve fotokopilerini çekti miştim. Son derse mi giriyorduk yoksa son dersten mi çıkmıştık hatırlamıyorum. O sırada erkek kardeşim okula geldi ve

babamı hastaneye kaldıracağımızı söyledi. Elimde yazılı sorularımın fotokopileriyle öylece kalakaldım. Titrek bir sesle: “Babam öldü mü yoksa? Söyle öldü mü?” dedim. “Hayır; ama durumu kötü!” cevabını alınca her şeye rağmen yaşadığını düşünerek içime az da olsa su serpildi.

Eve gittiğimde babam divanda oturuyordu. Bana son öğütlerini verdi ve o öğütlerinin doğruluğunu da yıllar geçtikçe daha fazla idrak ettim. Ambulans geldi. Hastaneye kaldırdık. Film çekildi. Ciğer filmini yarım saat sonra almaya gittiğimde film bozuk çıkmış sandım. Doktor, bozuk olmadığını söyledi. “Hiç ciğer yok ki burası bembeyaz!” dedim. Doktor “Öyle ama film bozuk değil...” dedi. Yanındaki bayan doktorla göz göze geldiler. Biz anlayıp feryat figan etmeyelim diye Türkçe konuşmadılar. İngilizce olarak durumunun kötü olduğunu, son anlarını yaşadığını söylediler kendi aralarında... Babamın İngilizcesi oldukça iyiydi ama tepki vermedi. Duymadı mı yoksa metanetini mi korudu bugün bile bilemiyorum.

Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi’nde Acil Servis’e yatırdılar babacığımı... Başının altına birkaç yastık koydular. Annem, babamın bayram için diktirdiği ancak bir gün bile giyemediği takım elbisesinin ceketini özellikle o gün giydirmişti babama... 6 Ocak 1989 akşamıydı. Annem, evime gitmemi ve gece babamın yanında kendisinin kalacağını söyledi. Ben ayrılmak istemiyordum, belki de son görüşüm olacak diye tedirgindim. Çocuklarım çok küçüklerdi, henüz anaokuluna bile gitmiyorlardı. Evimizde iki kızım ve bakıcıları benim okuldan dönüşümü dört gözle bekliyorlardı. Onları düşünmeseydim o gece hiçbir kuvvet beni oradan ayıramazdı. Aklım orada kaldı, “Yarın gelirim baba!” diye fısıldadım. Elini ve yanaklarını öptüm. Sanki bir ayağım gidiyor diğer ayağım gitmiyordu. Ayrılmaya değildi bu, kopmaydı adeta...

O gece saat 00.30 sıralarında vefat etmiş. Annem, hiçbirimizi aramadı. Sabahleyin erkek kardeşim kapıma kadar gelerek acı haberi ilettiler. 7 Ocak gününün ilk saatlerinde hayata gözlerini yuman babama verdiğim sözü tuttu. Ertesi gün geldim ama hastanede değil, mezarlıkta buluştuk. Soğuk elini son kez öptüm.

Babamı anlatmak ne kadar zormuş. Binlerce anı varken sadece yokluğunun acısı yer etmiş içimde... Zaman geçtikçe yokluğu çoğalan bir adamdır benim babam... Adam gibi adam... Işıklar içinde uyu canım babam! Kızın, hayatta en çok babasını seviyor yine...

Harika Ufuk

Adana

17 Haziran 2012

BABALAR GÜNÜ

Biliyorum baba,
Sevmeydin böyle günleri,
Sevgiyi sınırlamak,
Günlere sığdırmaya çalışmak
Tuhaf gelirdi sana...
“Her gün babalar günüdür.” derdin.
Bir güne babalar günü,
Bir güne anneler günü
Denmesini yadırgardın.
Ömrünce sevilir insanlar,
Hatta belki ondan sonra da...

Haziranın üçüncü pazarı,
Daha da bunaltıyor beni,
Yokluğun çok acı inan!
Yaşasaydın,
Öğreneceğim çok şey vardı senden...

Çocuklar aralarında konuşurlar,
“Sen en çok anneni mi yoksa babanı mı seversin?”
On çocuktan dokuzu
Annesini seviyorsa
Ben gururla:
“Babamı daha çok seviyorum.” derdim,
Babasını seven çocuklar içinde
Birinci olurdum,
Yarışma yapılsaydı!

Hayatta en çok babasını sevenlerdenim,
Misafirler tuhaf karşılardı,
Oysa annem
Çoktan kabullenmişti durumu...
Annem de bilirdi bunu;
“O, babasının kızı!” derdi.
“Her çocuk annesini daha çok sever.”

Sözü tarih olmuştu.

Dört kardeşlik,
Üçü annesine biri yani ben
Babasına düşkün olan...

Farklı davranmadın hiç,
“Hangimizi daha çok seviyorsun?”
Sorusunun cevabını söylemedin ömrünce...
Ne zaman sorsak elini gösterirdin.
“Sen de uzat ellerini
Hangi parmağından vazgeçersin
Söyle bana hangi?
Hangisi kesilse acımaz canın?”
Susardım ama isterdim ki
“En çok seni seviyorum.” diyessin bana...
Çok uğraştım, olmadı.
Sözlerinle değil ama
Gözlerinle söyledin.

Doğruların vardı,
Hiç sapmadın doğru bildiğin yoldan,
“Ben buyum!” dedin,
İster böyle kabul edin beni,
Değiştirmeye kalkmadan
İsterseniz
Uzaklaşın benden...
Yaltaklık yaparak
Kimseye şirin görünemem.

Senden öğrendim
Her koşulda dürüst olmayı,
Hiç yalan söylemezdin,
Ne beyaz, ne pembe yalan...
Söğüt gibi her rüzgârda
Sağa sola eğilmedin,
Kavak ağacı gibi
Dümdüz yaşadın.

Açık sözlüydün,
Soran alırdı cevabını
Beklemediği sözleri
Duyabilirdi,
Övülmeyi bekleyen
Hak etmiyorsa
Uzak durmalıydı senden...

Hırsların olmadı,
Ezmedin kimseyi
Kendini de ezdirmezdin.
Seni küçümsemeye kalkana da
Tek sözünle dersini verirdin.
Adaleti sen öğrettin.

Beklentilerin fazla değildi,
Sık sık hayal kırıklığı yaşamazdın
Bu yüzden.

Zekiydin,
Adını koyan nasıl da bilmiş,
Ömrüm boyunca gördüğüm
En zeki adamdın,
O kadar inceydi ki esprilerin
Karşındaki kavrayamazdı hemencecik.
Bana bakar, gülümserdin,
Gözlerimizle konuşurduk.

Annemi kızdırmakta
İşbirlikçindim.
Gözüme baktığın an
İşlemeye başlardı plan...
En son kahkahalarla biterdi
Tatlı oyunumuz.

Önce sen terk ettin beni
Zemheri gibiydi 7 Ocak,
Yedi yıl sonra
12 Temmuz sıcaklığında annem...

Sen olsan çoğalırdım,
Eksildim,
Hala eksilmekteyim günbegün...
“Hayat, iki karanlık arasındaki bir kibrit şulesidir.”
Sözünü ilk senden duydum,
Bir de dalgalı bir deniz gibi bir şey söyledin
Hayat için...
Unutmuşum.
Baş başa bir fotoğrafımız bile yok!
Sandım ki hep birlikte yaşayacağız.

Öğrendim hayatı,
Keşke sensiz öğrenmeseymişim,
Yeniden yaşasaydım senli günlerimi
Sana daha çok zaman ayırırdım belki,
Daha da çok severdim babam,
Sendin hayatta tanıdığım
İlk adam gibi adam!

HARİKA UFUK
ADANA
17 HAZİRAN 2012
BABALAR GÜNÜ
(HAZİRANIN 3. PAZARI)

NOT 1: Bu yazı 18 Haziran 2017 tarihinde Şiirsü Edebiyat ve Şiir Sitesinde “Günün Yazısı” seçilmiştir.